

— Не се безпокой, нѣма да го убиятъ.

— И нѣма да го затворятъ?

— Нищо лошо нѣма да сторятъ съ него.

— Твоитѣ думи, паша ефендимъ, ми се по скж-
пи отъ хиляда златни *межедии*.

— Тази е моята дума: нищо лошо нѣма да сто-
рятъ съ него.

Мокра се върна дома си и каза да напишатъ едно писмо на Петра да се върне, безъ да се бои. Пашата, отъ своя страна, заповѣда да се растърсен добрѣ. Слѣдъ една недѣля пристигна съ параходътъ единъ младъ чловѣкъ на около 25 години, когото отиде да посрѣща Мокра съ Никола, и който можн да се поз-
драви съ тѣхъ, слѣдъ като прѣтърсеха внимателно нѣ-
щата му и джебоветѣ му въ митницата. А за да се
разгледатъ неговитѣ книги и писма бѣше испратенъ
специаленъ чиновникъ, който лѣсно се узнаваше че
е гъркъ.

Съ голѣмо нетърпение чакаше Мокра да се свър-
ше всичко това и най-послѣ дочека. Тя каза на ха-
малитѣ да му занесатъ дрѣхитѣ, а сама побърза да
си отида съ синътъ за да го пригърни по-свободно,
да го цалуни и да се наплачи отъ радостъ.

Първитѣ минути, слѣдъ идването на младийтъ
чловѣкъ въ бащината си кжща, минаха въ взаимно
излияние на набранитѣ чувства. Послѣ многогодиш-
ната раздѣла всѣкому се искаше да се нагледа на
Петра и да му се нарадва. Радваше му се майка му,
сестра му и всичкитѣ въ кжщи. Всички намираха,
че той порастналъ, заякналъ и похубавелъ. Той бѣ-
ше черноокъ, въ чертитѣ на лицето му се изказваше
енергия и твърдостъ. Той не бѣше прѣдставителенъ,
но колкото по отъ близо се запознаваше чловѣкъ
съ него, толкова той ставаше по привлекателенъ. Ко-
гато всички го разгледаха и той тѣхъ, се подкачиха
кжси въпроси и кжси отговори и само въ врѣме на
ѣденіе почнаха да се разговарятъ. На другийтъ день,
когато си почина Петръ, го попита майка му.

— Какво мислишъ, синко?

— За какво ли, майко?

— За братията си?

Младийтъ чловѣкъ въздѣхна и отговори: